

JAN URBAN

PRAGOCALYPSA

DĚDICTVÍ ZKÁZY

**FANTOM Print
2020**

Copyright © 2018 Jan Urban
Cover © Dominik Broniek

ISBN 978-80-7594-063-6

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

PROLOG

STOCKHOLM, 9. SRPNA LÉTA PÁNĚ 1985

Nad městem se povážlivě stahovala mračna nacucaná dešťovou vodou. Ačkoliv bylo léto, v okolí panovala netypická zima. Vítr vanoucí od moře byl nepříjemně studený, a kdo nebyl na toto počasí zvyklý, trpěl jako zvíře. Pro návštěvníky z mírného pásu, alespoň pro ty, kteří to neodhadli s vrstvami oblečení, šlo o zkoušku ohněm. Nebo spíš ledem.

Vysoký muž zrychlil, zmuchlal ulepený ubrousek od bleskově sněženého parku v rohlíku s nadměrným množstvím kečupu, mrskl s ním do koše a zimomřivě si promnul ruce. Z úst mu v pravidelných intervalech vycházela pára jako od vysloužilé lokomotivy. Zamířil k dočkávací zaparkované v zastrčené uličce blízko Královské knihovny, tiše zaklel a ostře zaklepal na posuvné dveře.

„To jsme my, jezinky,“ oznámil předem domluvené heslo.

Dveře se otevřely a muž kvapně vstoupil do vozu. Uvnitř to ovšem vypadalo jinak, než by kdokoliv čekal. Běžný automobilový interiér byl tentam. Namísto toho se po celé pravé straně nacházel zvláštní plechový útvar plný všemožných blikajících tlačítek se šesti menšími obrazovkami uprostřed, na nichž se promítaly záběry okolí Královské knihovny. Na skládací židli seděl asi čtyřicetiletý muž s prošedivělými vlasy, natahoval krk a mhouřil střídavě oči na jednotlivé obrazovky. Příchozího si nevšímal. Plně se soustředil na složitý přístroj zabírající dvě třetiny stísněného prostoru auta.

„Tak co, přinesl jsi mi taky?“ zeptala se Vanda a zavřela za ním dveře.

„To jsem měl?“ divil se Damián lakonicky.

Vanda si povzdechla, upravila si černé brýle na nose a otočila se směrem k muži u počítačového monstra. „Slyšíš ho? Prý jestli *měl*.“

Muž neodpověděl a rozehrál prsty koncert po klávesnici.

„Nech Bernaua,“ mávl rukou Damián a dýchal si na ztuhlé prsty. „Vidíš přece, že je ve svém živlu.“

„To jsi to teda sežral pěkně rychle,“ řekla Vanda, spojila ruce za hlavou a opřela se. „Věděl jsi, že je statisticky dokázáno, že na každém párku je přes deset gramů pubického ochlupení nebohých čínských chlapců, co to maso balili? Kdyby ses rozdělil, snědl bys jich mň.“

„Hladem ti šibe, drahouši.“ Damián významně zvedl prst a obočí. „Stejně to byl zážitek. Já tam přijdu, ne, a v tom nonstopáči byla nějaká Arabka v tom svém hábitu. Jediný, co jí bylo vidět z ksichtu, byly oči. Tak povídám, odkud je, a ona, že ze Švédska. Já jí to teda odkývám...“ Damián dramaticky přerušil vyprávění a napil se z termosky s teplým čajem, „...a ptám se, odkud jsou teda její rodiče. A že bych tipoval Saúdskou Arábii. No a ona se na mě tak divně podívala a řekla, že jsou *přece taky ze Švédska*. Skvostné, že?“

Vanda se krátce zamyslela. „Hm, to by jednou mohl být v celoevropským měřítku docela problém, jestli to takhle půjde dál. Z toho Tizian nebude mít radost. Nebude trvat ani deset let a ‚Mohamed‘ bude,“ prsty naznačila uvozovky, „nejoblíbenějším jménem ve Švédsku.“

„Už teď je to problém,“ promluvil po dlouhém mlčení Bernau a ustaraně se obrátil čelem k oběma řeholníkům. „A říká se mu politická korektnost. Tedy neochota bavit se o nepříjemné realitě.“

Vanda se podívala na hodinky. Bylo 01:45. Do ucha si nasadila malé sluchátko a to samé podala Damiánovi. „Děcka, je čas to roztočit. Slabivoj a Felix už na nás čekají na smluveném místě.“

„Fajn,“ Bernau se spokojeně plácl po kolenou, „jděte na to.“

„Počkat,“ zarazil je nedůvěřivě Damián. „To se jako čekalo, než přijdu?“

„Neee,“ protáhla sarkasticky dívka v tmavých brýlích a hbitě vstala. „Čekalo se na Godota. A hádej co, i ten by přišel dřív.“

Černovlasý čahoun se poškrábal na čele. „Chápu, chápu. Už jsme měli být v akci celých *pět minut*. Tak jdeme konečně na to, komando hopsando!“

Cestou ke Královské knihovně po téměř liduprázdné ulici Sveavägen se Damián překvapeně zastavil u jednoho z přízemních oken, u něhož zahlédl teploměr. Rozhodl se zjistit, kolik Celsiů mu dnes nestydatě a nečekaně zalezlo pod rukáv.

Cože, venku je jen pět stupňů? Zima že bys Rusa nevyhnal!“ procedil skrz drkotající zuby.

„Takže ty jsi z cukru, jo?“ ušklíbla se pobaveně Vanda.

Dlouze se rozhlížela na všechny strany. Ujistřovala se, zda je někdo nesleduje. Podle všeho měli cestu volnou. Jako *obvykle*. Nikdo neměl ani nejmenší tušení, co mají v úmyslu. Tak divokou fantazii žádný blízký kolemjdoucí neměl.

„Kdybych byl z cukru, rozpustím se v dešti. Tady spíš zimou navěky ztuhnou,“ poopravil vlnadnou kolegyni Damián a upravil si mikrofon zavěšený v klopě naškrobené košile. „Slyšíme se?“

„Slyšíme,“ potvrdil Bernau a na obrazovce si zobrazil velmi podrobný plán knihovny. Od suterénu až po nejvyšší patro. „Pokračujte na smlouvené místo. Kamery jsou pod kontrolou. Mají tady tak úžasně zastaralý systém, až se mi chce brečet štěstím.“

Dlouholetý řádový vynálezce a konstruktér dobře věděl, jak snadno a lehce obejít alarmový systém. Čekal od Švédů mnohem víc, ale jejich zabezpečovací technika byla – překvapivě – děravější než síto poleptané kyselinou sírovou. Dnes to pro něj bude opravdu zábava.

Felix si promnul zrzavou bradku a se zkriveným úsměvem pohlédl na zatažené nebe, které vypadalo, že se každou chvílí roztrhne. Stál u ústí větrací šachty knihovny a v ruce držel svazek několika desítek různých klíčů, které u něj při akcích, jako byla tato, představovaly nezbytnost. Vstup do větrací šachty byl zamčený. Byl by ho už otevřel, ale akce měla pro každého řeholníka jiné načasování.

„*Felixi, pusť se do toho,*“ zaznělo po delším tichu z vysílačky z jeho uchu.

„Ouký douký,“ zněla prostá odpověď. Vybral jeden z univerzálních klíčů, strčil jej do zrezivělého visacího zámku a po několikavteřinovém zápolení jej bez většího násilí otevřel. Vstoupil do šachty.

Slabivoj už na ně čekal. Vytáhlý muž samý sval s holou hlavou a ne-
zvykle objemným batohem na zádech zareagoval ihned, jakmile je
oba rozpoznal. Vzal víko od kanálu a s lehkostí jej odložil na popelni-
ci, jako by jen zvedal pokličku z hrnce.

„Doufám, že si uvědomujete,“ začal svým typickým barytonem,
„že to jde i lepšími cestami, než je kanál.“

Damián se krátce pousmál a zvědavě nakoukl do tmavé díry, z níž
se vyřinul odporný puch splašků. „Jistě, ale tudy je to zábavnější.
Když jsme před měsícem brali toho Dürera z Vídně, to jsme muse-
li jaksí po povrchu. Ale teď bereme něco menšího a hlavně těžšího.
Podzemní cesta je bezpečnější pro nás i pro artefakt.“

Vanda ohrnula nos a rukou si zakryla dýchací cesty. „Bezpečnější
možná, a smradlavější docela určitě. Jste si jisti, že byl Augiášův chlív
v Řecku a ne ve Švédsku?“

Felix se labyrintem větracích šachet protáhl až na místo, které mu
Bernau podle vnitřního plánu budovy určil.

„*Tak. Teď jsi přesně tam, kde tě chci. Vezmi si mou kouzelnou pro-
pisku a propal si cestu dolů,*“ zazněl Bernauův hlas ve vysílače.

Klíčnick poslechl. Vytáhl z kapsy na první pohled obyčejnou pro-
pisku, špičkou ji namířil na plechovou stěnu a z vršku na ni zamač-
kal. Z konce rázem vyšel tenký laserový paprsek, který okamžitě za-
čal propalovat plech.

„*Ostatní už se přes kanál dostali do budovy. Brzy se potkají s hlída-
či...*“ informoval Klíčnicka o vývoji situace vynálezce.

„Někdy si říkám, proč to, co děláme, nedělá víc lidí. Je to stejně
snadné jako vzít dítěti hračku,“ poznamenal usměvavě Felix.

„*Chce to kumšt, co jiní nemají,*“ zaznělo vážným tónem z vysílač-
ky. „*A schopnosti, samozřejmě. A pak prachy. Strašně moc prachů.*“

Vanda si čichla k bundě a znechuceně vyplázla jazyk. „Fuj. Tak cesta
domů bude opravdu velmi výživná.“

Damián si se zájmem prohlížel obrazy, které lemovaly jednu z míst-
ností knihovny, jíž právě procházeli. Byly zde nejméně dvě stovky
převážně starších knih v oprýskaných dřevěných policích a sedme-

ro obrazů podtrhujících zvláštní atmosféru místa. Na jednom z nich si všiml autorova podpisu a zarazil se.

„Hele, to je Arcimboldo,“ zdůraznil vzrušeně. „Nechtěl ho taky Tizian? Zrovna tohohle? Nepatřil náhodou do sbírek jeho fotra? Nevezmeme ho? Jen tady chřadne a padá na něj prach...“

„*Naše eminance má eminentní zájem jen o kodex. Nic jiného brát nemáme. Kdyby jo, asi by nám to řekl. Ví, kde se co ze sbírek nachází, jako nikdo jiný,*“ ujasnil Bernau priority skrz vysílačku.

„Já zapomněl, že nás posloucháš...“ reagoval Damián hlasem provinilého kluka, kterého matka nachytala při masturbaci v koupelně.

„*Já váš problém zrovna teď nejsem. Podle tepelné stopy se k vám totiž zpoza rohu blíží první strážný...*“ varoval jakoby nic Bernau, čímž dal signál Vandě. Ta popoběhla dopředu, aby zařídila, že strážný nezpůsobí příliš velký hluk, který by pro ně mohl být teoreticky i osudový.

„Právě jsem to chtěl říct,“ řekl Damián, aby nevypadal, že je jen do počtu. Díky své schopnosti viděl za tolik rohů, kolik potřeboval.

Vanda ladnými kroky dohopkala k záhybu chodby, kde do překvapeného strážného skoro vrazila. Sundala si brýle a upřeně mu pohlédla do tváře. Postarší zavalitý muž stačil jen vyplašeně vzdechnout, vytržtit oči a ztuhnout na místě, ruku připravenou k tasení pistole.

Damián se zazubil. „Vando, tobě by na jeho likvidaci stačily i jen ty tvoje návnady.“

Slabivou přistoupil k dědulovi a uznale si ho prohlédl. „Má ksicht jako sušenej šprot. To bude asi těmi anglosaskými rysy.“

Vanda si s pocitem zadostiučinění oddechla. „Tak, to by bylo,“ zahlásila s úsměvem od ucha k uchu. „O problém méně.“

Felix svažtil obočí a pátravě si prohlížel svůj těžký svazek klíčů. Zámky, které čekaly na otevření, byly tentokrát tři – moderní a zasažené v těžkých kovových dveřích, za nimiž už podle časového harmonogramu čekal zbytek komanda. Krátce se ohlédl do dlouhé chodby, na jejímž konci se nacházela pečlivě uzamčená místnost ukrývající artefakt, který Švédové na konci třicetileté války z Prahy odvezli jako válečnou kořist. Cíl jejich cesty.

„Vždyť je to ve finále jedno,“ prohodil lhostejně, vybral náhodně tři klíče a strčil je do zámků. Jeden po druhém se poslušně odemkly.

Na Felixově tváři se rozhostil spokojený úsměv. „Tyhle dveře dělал lempl.“

Těžká kovová klika cvakla. Klíčník vpustil ostatní dovnitř. Ani ho nenapadlo, že by za dveřmi mohl stát někdo jiný nebo že by řeholníci nepostupovali podle plánu. Dělali to takto už dobrou řádku let všude po světě a pokaždé vše vyšlo s víceméně nulovým zpožděním.

„Nějaké problémy?“ zeptal se po jistotu Felix.

„Jo,“ řekl vážným hlasem Damián. „Nemůžu si tu zapálit. Kouřové senzory Bernau prý neumí oblafnout. A to je jeho druhé jméno Virus.“

Bez dalšího komentáře zamířili do cílené místnosti.

Otevřít ji bylo snazší než rozbalit bonbón. Felixovi tento stereotyp nevadil. Pocit úspěchu při každé akci mu byl dostatečnou satisfakcí i navzdory mnohaleté rutině.

Jako první do místnosti vstoupil Damián. Jeho oči okamžitě a chtivě zaměřily velkou vitrínu uprostřed místnosti, v níž byl uložen vzácný artefakt české historie. Kodex Gigas. Při tom pohledu se mu v očích zablýskla nedočkavost. Kniha měla takřka metr na výšku a přes půl metru na šířku. Vážila přes sedmdesát kilogramů a její pergamenové listy byly zhotoveny z kůží sto šedesáti oslů. Šlo o veřejně známé informace, ale už přes čtyři sta let to nemohli čeští vědci nijak ověřit. Od roku 1648 se této knihy totiž nemohl dotknout žádný Čech. A dnes večer se historický klenot měl vrátit tam, odkud pocházel. *Domů.*

Slabivý sundal ze zad objemný batoh a vytáhl z něj na první pohled stejný těžký kodex, který stál před nimi na těžkém dřevěném podstavci.

„Jste si jistí,“ začala nedůvěřivě Vanda, „že je ten falzifikát věrný?“

„*Jsmo si jisti tím, že není,*“ zazněl z vysílačky Bernauův hlas. „*Text náš opisovač duplikoval poměrně kvalitně. Spiš jde o to, zda uvěřit té kůži. Je sice oslí a upravená pomocí tehdejších metod, ale kdyby se v tom někdo hodně šťoural, zjistil by, že ti oslové pamatují maximálně tak Hitlera.*“

„Radši nám řekni, jestli jsi vypnul alarm,“ ujišťovala se opatrně Vanda, když se konečky prstů obezřetně dotýkala skla chránícího kodex.

„*Slyšíte snad sirénu nebo dusot podrážek na chodbách?*“ Bernau

zněl značně ukřivděně. Jestliže o neomylnosti jeho kroků i po této akci pochybovali, něco je špatně. „*Tahle budova je dočasně mrtvá.*“

„Tak fajn, děcka, jdeme na to,“ zavelel Slabivoj, protáhl si prsty na rukou, až to zakřupalo, a přistoupil k prosklenému trezoru.

„... *umístili jste skleněný poklop přesně na milimetr na stejné místo, kde byl původně?*“

„Áno!“ odpověděl na další Bernauův dotaz Damián už poněkud roztrpčeně.

„... *neutralizovali jste pachovou stopu a nasadili si rukavice?*“

Vanda nevěřicně pozvedla oči. „Jistě! Copak to děláme poprvé?“

Bernau se na druhé straně drátu potutelně usmíval. Musel jim tu nedůvěru trochu vrátit. Navíc ujišťování se o hladkém průběhu akce není nijak na škodu. Lepší, když si případnou chybu uvědomí ještě na cestě k autu, než sto kilometrů za Stockholmem.

„... *vymazali jste strážným paměť, než jste je přivedli zpět k vědomí?*“

Slabivoj si utáhl popruhy u batohu s cenným nákladem. „Tak nějak to bylo...“

Výslech ještě chvíli pokračoval, než konečně čtyři postavy došly ulicí až k autu, které pár sekund nato zamířilo zpátky na jih do Čech.

Další mise si zapsala úspěšné zakončení.

KAPITOLA I

Vzhledem k nedokončení rituálu a vši logice věci vztahující se k pravidlům fungování portálu jsme očekávali, že svět, navzdory urputné snaze Řádu o jeho záchranu, přece jen skončí. Jenže neskončil. Bohudík, bohužel; změnil se.

PRAHA, 13. ÚNORA 2018

Vůbec nemám představu o tom, co je za den. A tentokrát to není lihovinou. Posledních pár týdnů jsem se ve sledu událostí lehce zamotal a vystřízlivím asi až ve chvíli, kdy se tenhle odpoutaný kolotoč bez brzdové páky zas trochu zklidní. Hm, mohlo by být úterý, ale třeba taky středa. Vzhledem k mému oknu z předvěcerejška by ale klidně mohla být ještě sobota. Ale hádám, že v nynější situaci je to asi každého poslední starost. Tedy pokud jde o ty, kteří přežili. Těm *dalším* už je to fakt putna. Pokud vůbec dokážou cokoliv vnímat. Ale to bych vyklopil příliš informací najednou a leckomu by se z toho mohlo udělat informačně blivno. Pěkně jedno po druhém. A připravte se, bude to poněkud tužší sousto.

Nevím proč, ale vzpomněl jsem si na Jakubiskův film „Sedím na konári a je mi dobre“. Jenže na konári nesedím a „dobře“ mi taky zrovna není. Seděl jsem totiž na novoměstské části rozpuštěného Nuseláku.

Nohy mi volně visely ve vzduchu jak rozverně školačce sedící na školní zídce, která vášními pohyby svých nohou s rudými podkolenkami láká kolemjdoucí chlapce ke hříchu. Vyhlédl jsem si místo, odkud trčelo co možná nejméně drátů a zpřehýbaných železných tyčí a kde byl poničený beton ještě poměrně stabilní. Neznámý bůh se na mostě pořádně vyřádil. A to stačilo jen jedno majznutí tou jeho odporovou pazourou. Hotel Corinthia stojící naproti mně připomínal vetché-

ho starce, co se mu každou chvílí zlomí hůl a po pádu na zem už nikdy nevstane. Po rozervané střeše a stěnách budovy se táhly zvláštní hluboké zářezy připomínající jizvy ostříleného piráta. Nějaká mýtická potvora si tam nejspíš nedávno trochu zarajtovala. Vyšehrad dopadl ještě dobře: jen jedna věž kostela svatého Petra a Pavla měla vadu na kráse – trochu se o ní otřela Tiamat, sumerská bohyně v dračí podobě, co mě tehdy proháněla po celé Praze jak nadmutou kozu.

Další vyhlídka na Prahu už nebyla tak hezká. Ale přiznávám, že to ještě zhruba před měsícem vypadalo hůř. Černý oblak zapáchající katastrofou a nespočítatelné ruce kouřů vztahujících prosebné dlaně k nebesům ustoupily a odhalily bizarní podobu města po apokalyptické asanaci. Z mnoha hrdých kamenných svědků historie se staly polorozpadlé ruiny, groteskní rozvaliny dávno zašlé slávy a tuny prašné suti, do nichž už žádný obdivovatel nikdy nevstoupí. Z katedrály nyní stojí jen jižní věž a několik opěrných sloupů, střecha se celá zřítíla. Majestátní budova teď připomíná spíš zatnutou pěst se vztyčeným prostředníčkem. Petřínská rozhledna je zlomená v polovině, z královských zahrad je spáleniště, mezi uličkami kolem Vltavy se kvůli zhroucení vltavské kaskády krapet zvedla voda na úroveň záplav z roku 1890, některé mosty jsou pobořené a ty domy, co přečkaly první vlnu, se hroučí kvůli narušené statice. Tolik zemětřesení Praha zažila naposledy při pádu vlády před pěti lety. Horší je, že to není konec. Ani zdaleka. Následky město zažívá každý den. A bude to ještě nějakou dobu pokračovat, než to někdo nebo něco zastaví anebo... završí.

Vzduch už není od dýmu tolik štiplavý a skrz nakupená mračna občas prosvítne slunce i na dobu delší než pár minut. Příroda si na tu černou kaňku rozlezlou nad Prahou vzala piják velikosti XXL a postupně vzduch pročistila, i když pach ze spáleniště je po ulicích cítit stejně jako větrem rozvířený prach ze zničených budov. Skoro jako Drážďany nebo Varšava po vybombardování za druhý světový. Podobně to tu vypadalo po požáru v roce 1689, ale tenkrát za ten požár mohli záškodníci najatí Frantíky. Opravdu, krásný vzhled je na ten boží svět...

Vítr se do mě náhle opřel a překvapil mě svým náporem. Jako by mě chtěl shodit dolů. No prosím, posluž si, já mám křídla. Ne že bych

z nich byl nějak zvlášť odvaženej. Kdyby jezdily tramvaje, asi by mi celkem zacláněly, kdybych si chtěl sednout. Nemluvě o tom, že mi teď nepadne spousta kabátů. Módní návrháři asi nepočítali s tím, že by jejich hadry jednou mohl potřebovat i někdo s křídly. Zásadní opomenutí. V Americe bych žaloval výrobce a vydoloval z něj poslední pětník.

Hm, tramvaje... s těmi už je taky konec.

S mou oblíbenou jízdou metrem je taky asi na pěkně dlouho ámen. Kde jinde jsem mohl potkávat tak pestrou paletu mladých šťavnatých kočand, sledovat je takřka bez prozrazení a vymýšlet všemožné způsoby, jak je oslovit. Jenže co naplat, když se každá tvářila nepřístupně, nezaujatě, otráveně a přehlíživě. Tomu už je taky konec. Aspoň si moje sebeúcta odpočine od neustálého klopýtání a krutých pádů na tlamu.

Zaměřil jsem pohled na místo, kde ještě před třemi měsíci stál komplex Nový Smíchov v původním stavu. Tam se mi zhruba před dvěma roky podařil celkem husarský kousek hodný Casanovy. Přisedl jsem si k osamělé dívčině na lavičku – vypadala smutně a opuštěně, nešlo jinak – a zeptal se jí:

„Slečno, dokážete udržet tajemství?“

Následovalo zrychlené rozepnutí košile a odhalení trička se supermanovským emblémem. Zabralo to. Na pár hodin. Asi jsem neměl přicházet s nabídkou k sňatku tak brzo. S těmihle epizodami na zaplácnutí volného času už je taky konec. Už si nikdy...

... nezařvu na nervózní frontu před kinem: „Jděte domů, je to na Uložto!“, nikdy už nebudu ve všelijakých buticích ohrnovat nos nad dámským prádelkem, co mi připadalo k uzoufání stejné, nikdy už nevkročím do žádné své oblíbené čajovny ani neshlédnu nový snímek se svými oblíbenými pornoherečkami, protože jsou nejspíš stejně mrtvé jako všecko kolem a –

Můj tklivý nářek přerušilo zhůvěřilé zakrákání jakési těžko popsateľné bytosti z kdovíjakých končin. Prolétla nade mnou, ale nejspíš mne neviděla, neboť mávla svými netopýřními křídly a zamířila si to přes Vyšehrad směrem k Podolí. Bližší popis té kreatury by vám zřejmě

moc neřekl. Takových obyvatel měla nyní Praha víc než dost. Na úkor lidí, přirozeně. Koncentrace příšer na jednu ulici čtvereční vysoce převyšovala počet lidí, kteří tu zůstali a pokoušeli se přežít. Ano, ano, viděl jsem tu pár odvážlivců. Jednoho si dali k obědu bazilišci a druhou něco stáhlo do Vltavy. Těžko říct, co to bylo. Mělo to chapadla a vydávalo dunivý hřmot připomínající kručení v Krakenově žaludku. Možná šlo o vltavský ekvivalent Lochnesky. Nebo to byla Lochneska osobně a vzala to sem pěkně po Labi. Teď, když byla řeka rozvodněná víc než obvykle, sem mohlo připlout úplně cokoliv.

Tohle asi úplně do pořádku nedá *nikdo*. Protože se nepodařilo dimenzionální bránu zavřít, nestabilita magických sil způsobila rozložení světové rovnováhy a chaos. Přirovnal bych to k domečku z karet. Jakmile došlo k přetížení pražské *karmy*, následovaly ostatní. Šlo to docela rychle a nešlo tomu zabránit. Jisté síly neovládne prostě nikdo.

Armand to dobře věděl, a proto nechal odpálit nálože na vltavských přehradách. Budiž tomuto činu připsáno k dobru, že to například uhasilo část požárů v centru nebo že to zhruba na tři hodiny zalilo prostor dimenzionální trhliny a my se taktak stihli, promočení skrz naskrz, stáhnout do bezpečných a předem připravených pozic, aniž nás otravovaly potvory, co z ní pořád vylézaly.

Ačkoliv jsme tehdy měli pocit, že svět Prahu odsoudil k zániku, nakonec na nás nehodili atomovku, ale „jen“ elektromagnetickou bombu. Zřejmě identifikovali obří nárůst elektrické energie uvnitř trhliny, a tak měli přední pseudoznalci pocit, že když nejbližší okolí uvrhnou do elektrické tmy, trhlina se sama zavře. Což se, přirozeně, nestalo. Namísto toho nám všem začalo příšerně pískat v uších a ještě týdný se nám při té vzpomínce motala hlava, nemluvě o nutkání zvracet, nespavosti a nechuti k jídlu. Dlouho jsme nemohli dělat nic jiného než se dívat, jak apokalypsa postupuje, jak lidé umírají, jak z díry lezou další a další potvory a jak vlastně vypadá začátek konce. Smutný pohled. Tehdy jsem se šeredně ztráskal a nejméně dvacet čtyři hodin nevnímал nic jiného než postel a kýbl.

Tizian si ještě před pár lety pohrával s myšlenkou, že by se v případě apokalypsy Řád mohl přesunout do třípatrového podzemního protiatomového krytu, který se nacházel pod hotelem Jalta na Václaváku. Jako s postapokalyptickým útočištěm se s ním počítalo ještě po pádu železné opony, ale pak byly provedeny dodatečné výpočty a přišlo se na to, že by tohle zázemí nemuselo vlastně vůbec stačit. Nakonec se rozhodlo pro to, co se rozjíždělo už od sedmnáctého století. Já osobně jsem tenhle systém plně poznal až na Křivoklátu, ale vím, že podobné, ne-li vyvinutější zázemí bylo vytvořeno i na Bezdězu, Housce, Karlštejně a Kokoříně. Daleko od Prahy, ale ne zase tak daleko, aby to do hlavního města trvalo v případě potřeby dlouho. Je to vážně změna. Jednu chvíli bydlíte na Starém Městě, sem tam přespíte ve Skryši a najednou – voilá – změna o sto procent, bydlíte na hradě jako dávní šlechtici. Je to o to snazší, že majitel, ať už to je stát, nebo nějaký soukromý vlastník, má teď úplně jiné starosti, než je péče o nějaký hrad, když je v sázce mnohem víc – život a přežití vůbec. Hrady vždycky byly koncipovány tak, aby se nedaly tak snadno dobýt, nemluvě o strategicky výhodné pozici. Toho všeho využíváme. K žádné další větší konfrontaci s čímkoliv, co prošlo bránou, ještě nedošlo, ale pokud dojde, hádám, že se tím zároveň otestuje i odolnost našich nových zázemí.

Ještě nedávno sedmdesát procent lidstva prahlo po penězích víc než po vřelém doteku. Třeba mně za ta léta Řád sice posílal pravidelný plat, ale komu jsou prašule platný ve světě, kde naprosto nic neznamenají? Většina lidí považovala peníze za hnací motor svého života, ať už dobrovolně, anebo ne. Pro naše řeholníky je to něco trochu jiného. Bereme svou práci jako vlasteneckou povinnost. Tedy, nevidím nikomu do hlavy, ale zatím nikdo ani necekl. To, proč teď děláme, co děláme, je ze sounáležitosti s Řádem a oddanosti pro věc, kvůli níž jsme vůbec byli založeni. Teď už nám ale Tizian žádnou výplatu nepošle. Není jak peníze vybrat, jak si je vydělat, kam je uschovat, za co je utratit. De facto jsme zpátky v době, kdy toho jednotlivec moc nevydrží a tlupy jsou zárukou několika týdnů života navíc. Maximálně měsíců. Pokud jste optimisté. A to nemluvíme o vnitřních sporech ve skupině a pudech, které se derou zpátky na povrch a které společnost více méně úspěšně potlačila. Staré zlaté časy středověku jsou zpátky. Třikrát hurá.

Jestli tu budu sedět ještě o minutu dýl, asi chytnu vlka. Navíc tu začíná být krapet hlučno. Ten řev, co se před chvílí rozlehl někde mezi Vinohrady a Vršovnicemi, nemůže znamenat nic dobrého, stejně jako hejno divných opěrenců směřujících sem od Bohdalce. To nebude žádné přerostlé káně myšilov. Tohle jsou ptáci, co by ulovili i slona. A u toho já být nechci. Jsou jistě přírodní extrém, které opravdu vidět nepotřebuju.

Vstal jsem, ze zvyku chvíli počkal, než mi nateče krev zpátky do nohou, a opřel se o popraskanou stěnu Nuselského tunelu. Při průletu letky blíže nespecifikovatelných potvor nad hlavou a poslechu jejich majetnického říčení, kterým chtějí podtrhnout svou vládu nad pražským nebem, asi nelze zapochybovat o tom, že apokalypsa je vážně tady. Jenže kde jsou oni Čtyři jezdcí, o nichž mluví Bible? Kde je finální bojiště sil dobra a zla, Armageddon? Jsem si docela jistý, že se v Praze žádná taková planina nenachází. Církev nám zřejmě zase lhala.

Z hlubokého rozjímání nad světobolem mě vyrušilo zazvonění telefonu. Ano, naše telefonní síť na rozdíl od molekuly kyslíku a jiných zhroutených poskytovatelů stále fungovala. Sáhl jsem do kapsy a snažil se telefon uchopit, aniž by mi neustále vyklouzával z prstů. Nebylo třeba spěchat – tušil jsem, kdo mi volá.

„Nazdar barbíno, jak jde lov?“ pozdravil jsem.

„*Kdyby ji Phobos nechtěl živou, bylo by to snazší.*“

Marika už byla na mé originální pozdravy zvyklá a ani tentokrát jsem ji nevyvedl z míry. „*Skrývá se v tom, co zbylo z Palladia. Za chvíli to s ní skončím. K dalším členům frakce mě ale asi nedovede, vypadá na samotářku.*“

Phobos nám na naší odvážnou cestu do pražských trosek dal několik úkolů, z nichž jeden spočíval v odchytu kohokoliv z cizí frakce, kdo by nám byl schopen říct, kolik cizáků se na území bývalé Prahy ještě zdržuje a případně proč a kde.

„Tak to mám ještě kýble času...“

„*Ty jsi ještě nebyl v knihovně?*“ zněla poněkud rozladěně. Jako piana, na které přes půl století nikdo nesáhl. „*Kde sakra teď jsi?*“

„Trochu mě tu ze zálohy přepadla nostalgie. Ta mrška mě tu pozdržela, ale už razím,“ řekl jsem omluvným tónem a doufal, že to bude stačit. Ženy mívají sklon vás kvůli každé prkotině pranýřovat déle, než jste ochotni skousnout.

„Hele, víš, že se pak máme ještě stavit ve Skryši, ne? Já jsem tady hotová za pár minut, ale kvůli tvému zdržení si asi v knihkupectví prohlédnu knižní novinky!“

„Zavolám ti, až budu venku z knihovny,“ řekl jsem jasně, zavěsil a nechal telefon vklouznout zpátky do kapsy.

Nebe bylo čisté a řev taky na chvilku přestal. Zvedl jsem proto krovky a odhadl, že pokud poletím dostatečně nízko, nemusel bych cestou k Mariánskému náměstí potkat něco, co mě bude chtít sežrat. Se svou rychlostí tam budu do minuty.

Ať už křídla designoval kdokoliv, jedno se jim nedá upřít. Sice nejsou skladná, ale jako dopravní prostředek je to doplněk k nezaplacení. Ještě tak vědět, jak jsem k nim vlastně tehdy přišel.

Let přes pobožené centrum byl opravdu nevšední zážitek. Leckteré památky a ulice byste nepoznali. Všude samá suť a usazený prach. Z kdysi slavných a krásných budov a domů jsou teď jen pošmourné odlesky. Pražská radnice vyhořela a moc toho z ní nezbylo, jen základy. Městská knihovna byla sice pobožená a sklo vymláčené, ale podzemní sklady zůstaly naštěstí hermeticky uzavřeny, protože povodeň, která teď Prahu sužovala, se vylila pomalu až na Staromák.

Musel jsem přistát na tom, co zbylo ze střechy. Dole před vchodem bych byl jinak odhadem po krk ve vodě a koupání v únoru není zrovna moc moudré. Nehledě na to, co za speciality se teď prohánělo ve vylité řece. Kdo ví, co všechno se tam z trhliny dostalo.

Chytl jsem se střešní konstrukce a dal si pozor, aby mě trčící zbytky skla nepořezaly, a slétl dolů do hlavního sálu, kterým ještě nedávno procházely stovky čtenářů, co si sem přicházeli vypůjčit knihu. Tady už voda nebyla. Sahala jen pod půlku vstupního schodiště.

Police s knihami stály, ačkoliv bych čekal, že budou převrácené. Jen pár knih vlivem nějakého otřesu popadalo na zem. Jinak vše vypadalo jako vždycky. Kromě té tlusté vrstvy prachu a roztržitého skla všude po podlaze. Málem bych zapomněl i na dešťovou vodu. Střechou by sem mohl napršet klidně celý oceán. Několik dosud ne-

vyschlých louží na podlaze napovídalo, že se troskami matky měst nedávno přehnala silná průtrž. Mnoho knih bylo pořádně navlhých a už zdálky bylo patrné, že se při prvních dotecích nejspíš rozpadnou.

Tohle všechno ale nebyl vrchol. Na podlaze kolem mě leželo kromě značného množství pohozených batohů, kabelek a rozsypaných tašek i přinejmenším pět mrtvol ve značně pokročilém stádiu rozkladu. Těžko říct, co je zabilo, ale padající sklo to nebylo. Ani žádná hladová potvora; ta by si na nich pochutnala komplet. A vzhledem k tomu, že žádné z nich nechyběla jediná končetina, je zřejmě nic zubatého nezkosilo. Pravdou ale je, že podobných těl jsme po Praze našli docela dost. Jak jejich majitelé zemřeli, je záhadou. Jelikož jsme se stáhli za hlavní město a dost dlouho se zdržovali mimo něj, nevíme, co se tady dělo potom. Možná všichni ti ubožáci v zoufalství pozřeli hranolky z mekáče – to je jediné „jídlo“, které přežije snad i apokalypsu. Nedivil bych se, kdyby jim ten blivajz ucpal střeva a dovedl je k nebeské bráně.

Kvůli elektromagnetické bombě vypadl proud, kamery nefachaly a připojit se na satelit nějakou dobu taky nešlo. A když se to podařilo, z nějakého důvodu jsme si starší záběry nemohli prohlédnout. Hobit už samozřejmě intenzivně pracuje na odstranění tohoto zásadního problému. Naštěstí se mu podařilo zprovoznit jeden z Bernauových vynálezů – elektronickou vážku na baterky, která měla v hlavě zabudovanou kameru. Díky ní jsme alespoň trochu tušili, do čeho se vlastně vracíme.

Dalo by se říct, že já a Marika jsme po třech měsících jedni z prvních řeholníků, co se takřikajíc vracejí na místo činu. Čert ví, co se tady vlastně po našem odchodu stalo. K anarchii mohlo dojít někde jinde, kam se ještě potvory nedostaly, ale tady v Praze ne. Ta teď patří tvorům z trhliny. A možná ještě někomu nebo *něčemu* dalšímu...

I když byl v opuštěné a nevábně zavánějící knihovně nezvyklý klid, má kámoška intuice mě střelhitě varovala, že tu s velkou dávkou pravděpodobnosti nemusím být sám. Takže nestrkat frňák tam, kam vyloženě nemusím.

Prošel jsem kolem vypáčených kas a zvědavě setřel nános prachových částic z dřevěného pultu před nimi. Polštářek ukazováku mi rá-

zem zšedl jako vlasy zasloužilého kmeta. Vrstva napadané špíny byla slušná. Otřel jsem prst o kalhoty a vytáhl z kapsy seznam moudrých knih, které odtud Phobos vlastně chtěl.

Trezor byl pochopitelně zavřený. Překročil jsem téměř rozloženou mrtvolu s kostmi trčícími z hrudi. Šlo nejspíš o nějakého knihovníka, co nestihl včas opustit prostor. Svým způsobem jsem mu záviděl – dopady venkovní *disharmoniae mundi* už řešit nemusí. Ležel na zádech, s lebkou přeraženou o trnož, a zapáchal hůř než galon rybiho tuku. Kupodivu se sem, do nitra archívu, nedostala žádná voda, což jsem ocenil nejen proto, že jsem milovníkem knih.

Podle Phobosových informací byly některé významné knihy právě za uzamknutými kovovými vraty. Zbývající tisky, co po mně chtěl, už jsem měl pěkně naskládané ve sportovní tašce, která se bezprizorně povalovala v hlavním sálu.

Phobos, jakožto novopečený vůdce Řádu, si vzal do hlavy, že je třeba zachovat výjimečné knihy pro pozdější generace. Tedy pro ty, co se zberchají a přežijí apokalypsu. Pokud se tak tedy skutečně stane a lidská rasa se stane opět dominantní. Zatím to tak opravdu nevypadá. Vybraných knih je poměrně dost. Část už na základnách je, ale pro některé je prostě třeba si dojet, protože je nemá jen tak kdekdo. To byste poznali, kdyby se vám doma v knihovně válel starý klenot z doby Karla IV. nebo Rudolfa II. A právě tyhle tisky jsou tady.

Zámek byl naštěstí elektronický, takže mimo provoz. Jako všechno. Stačilo jen položit prsty na kliku a pro knihy si jednoduše dojet. Ale věci v životě někdy nevycházejí tak, jak si je nalajnujeme. Vždycky se něco nějak šprajcne, škobrtne nebo se o slovo přihlásí Murphyho zákony a vaše plány se rázem obrátí v prach. A to i ty nejtitěrnější, jako je vyzvednutí několika knih.

„Pracky k nebíčku, ty hajzle!“

Těmito slovy nikdy nezačíná rozhovor, který by měl plynout na přátelské notě. Jestliže jsem to chtěl napravit a přesvědčit majitele hlasu, že se mu nijak nechystám ublížit, bude nejlepší ho pro tentokrát poslechnout. Přece jen, zvuk nabíjené brokovnice poznám spolehlivě.

„Co za zřůdu seš, sakra, ty? Anděl?“ vyprskl pohrdavě mužský hlas.

Ať to byl kdokoliv, nějakým způsobem se mu dařilo přežívat v postapokalyptické Praze přes tři měsíce. To z něj dělá celkem tvrdáka. Mezi všemi těmi bohy a jejich mýtickými nohsledy se přežívá jen horko těžko. A tak jsem se k němu otočil čelem. Ihned pozvedl zbraň a zamířil mi s ní doprostřed čela. Ruce se mu netřáslly, takže už se asi aklimatizoval.

„Neumíš mluvit, zplozenče pekel?“

Chlapec potřeboval přátelsky promluvit do duše. „Hele, neprotřečíš si trochu? Nejdřív říkáš, že jsem anděl, a teď najednou zas pekelník?“

„Jsi zrůda, máš křídla a –“

„Hele, nebuď rasista, jo? Jsem jako Spiderman. Akorát že mě místo zmutovaného pavouka kousla zmutovaná labuť. Proto ty křídla, víme?“

Zkřivil výraz a nedůvěřivě si mě změřil pohledem. „Co tady děláš?“

Bezděčně jsem pokrčil rameny. „Přišel jsem si trochu počíst. To je jako zakázaný? Neříkej mi, že chceš vidět průkazku do knihovny...“

„Mrchoň jak poleno, a ještě k tomu drzej jak vopice!“

Rozcuchaný, umazaný a zarostlý čtyřicátník si náležitě odplivl a nebezpečně polechtal kohoutek od brokovky. „Jsi škodná jako všechny ostatní. Pozdravuj v p–“

S křídly jsem se naučil zacházet jako s rukama. Jedno přesně mířené máchnutí mu po ostrém kontaktu ještě před výstřelem vychýlilo zbraň a já mohl včas popadnout rozšířené vydání *Canterburských povídek* a majznout ho s ním po hlavě. Dostal přesně mířenou ránu do tváře, po které se mu obrátilo kousavý dozadu a od úst odlétla sprška krve. Dobrodruh padl na zem a natáhl se jako podřátý. Uznale jsem pohlédl na staříčkou bichli v ruce.

„A pak že pero není mocnější než meč,“ pronesl jsem sarkasticky a pohládl klenot anglické renesance po hřbetě. „Jojo, Chaucer není Paolini, ten má nějakou váhu.“

Nechtělo se mi tu čekat, než se frajer probere a dořekne, co měl na jazyku. V příruční brašně toho moc neměl – jen olezlý sýr, skývu tvrdého chleba a dešťovou vodu v láhvi od mléka. Sice jsem měl hlad, že bych stláskal i horší pochutiny, ale tenhle týpek si je poctivě ulovil, tak mu na ně hmatat nebudu.

Nalifroval jsem do připravené tašky všechny dostupné knihy ze seznamu, přehodil si ji přes záda tak, aby nepřekážela křídům, a zamířil ven. Zbraň mu nechám. Nebudu svině a dám mu šanci. Třeba přežije další týden. Možná i dva.

Bedlivý pozorovatel by se mě možná bez ostychu zeptal, proč u sebe nemám žádnou bouchačku a v pohodě si tu létám z jednoho konce pražského zbořeníště na druhý, ačkoliv se kolem mě pohybuje víc prazvláštních tvorů než na Festivalu fantazie. Vlastně si za to můžu sám. Původní plán, který jsme si se zrzavou vlasaticí po příjezdu rozvrhli, byl, že já půjdu pouze do knihovny a pak stokami dál do Skryše, kde je též třeba vyzvednout nějaké věci. Jenže stoky jsou kvůli povodni komplet zatopené, takže tudy cesta nevedla. Využil jsem proto dočasně volného letového prostoru nad Prahou a odvážil se trochu zrelaxovat a propadnout nostalgii na Nuseláku. Malá změna plánu, no. Stane se.

Vyšel jsem z hlavního sálu a zastavil se až u zpola zatopených schodů vedoucích na ulici. Byl to vážně zvláštní pocit stát tam a sledovat zaplavenou budovu a vůbec celé Staré Město nedobrovolně se cachtající ve vodě. To se taky opravdu nevidí každý den. Tedy, teď už vlastně ano.

Venku se rozpršelo. V chladném zimním vzduchu se vznášel ostrý pach ryby. Slunce už dávno zašlo za kupící se temná mračna, což znamenalo jediné – ačkoliv byly teprve tři hodiny odpoledne, dnes už světla příliš nebude. Raději bych měl Marice říct, ať si spíší. Nechtěl bych tu přečkat noc. Nemám tu totiž teplé spodní prádlo.

Telefon pípl jen jednou. Buď je pohotová, anebo...

„*Ted' se to nehodí!*“ zašeptala drsně Marika okamžitě po přijetí hovoru. „*Co chceš?*“

„Mám ty knihy. Je to docela fuška se s nimi táhnout...“

„*Och, chudáčku! Taková práce, odnést pár knih do auta!*“ zaúpěla jízlivě upírka. „*Tak, jestli sis už dostatečně postěžoval, můžeme to zas ukončit. Mám tu práci, víš? P-r-á-c-e. Práce. Najdi si to. Je to ve slovníku.*“

Ta má zase náladu. „V knihovně jsem potkal nějakého fiškuse, co

v Praze zřejmě přežívá od chvíle, co se to tu zhroutilo. Sice vypadal, jako by se česal struhadlem, ale o přežití ví víc než kdejaký paňáca z Discovery Channelu.“

„*Dozvěděl ses od něj něco, co by se nám hodilo?*“

„Ne, vytáhnul na mě brokovnici a nebýt Chaucera, dopadl bych prachbídň.“

„*Čeho že?*“

„Ehm, to je irelevantní. Poslyš, venku se povážlivě stmívá, takže bychom odtud měli co nejrychleji vypadnout. Vidělas přece noční záběry z našeho malého špiona...“

„*Já se tu snažím máknout, to by mě ale někdo nesměl furt rušit!*“

Prskala jak křeček, když ho chytíte do kleští a dáte mu čichnout k rozpálenému grilu. Čas na hlas à la milius. „Ještě poslední věc. Delikátní. Co chceš k zítřejšímu Valentýnu?“

„*Svatej klid!*“ hlesla rezignovaně Marika. „*Zavolám, až vyřídím tu severanku.*“

Marika tiše zaklapla telefon a schovala jej zpátky do kapsy. Ležela na břiše přitisknutá k zastavenému eskalátoru vedoucímu do posledního patra bývalého obchodního centra Palladium, v rukou uspávací pušku. U pasu měla ještě pistoli s tlumičem. Na schodech byl pořádný nános prachu, zaschlá špína od dešťové vody a střípky rozbitého skla ze zřícené střechy. Její zpřehýbaná, propadnutší se kovová konstrukce se postarala o nový vzhled vnitřku Palladia. Proražená podlaha, podivný štiplavý zápach, vyražená skla, hnijící zboží a také spousta trossek především v nižších patrech. Navíc začalo pršet. Déšť smáčel, co mu přišlo do cesty.

Sledovaná dívka, kterou měla upírka na mušce, zaběhla do bývalého kasina Admiral, kterému jako jedné z mála institucí ještě jakž takž sloužil strop, i když pochroumaný a protékající. Marika si vzpomněla na opravu stanice metra Národní třída, kde zatékající voda tvořila odporné zelené a nabobtnalé „nádory“ v místě spár podkladových desek. Oproti Národní třídě ovšem tohle bylo něco mnohem rozsáhlejšího a odpornějšího. Z opuštěného a neudržovaného města se pomalu ale jistě stávala bezkonkurenční džungle nevyzpytatelnosti.

Zrzka tiše zaklela. I přes rej desetitisíců kapek totiž poznala, že tu nejsou s cizačkou samy. Snažila se zaslechnout toho, kdo ji sledoval, ale i s nadlidsky vyvinutým sluchem jí to v tuto chvíli za bubnování milionů kapek připadalo nespílnitelné. *Jak ironické. Pronásledovatel je zároveň i pronásledovaný.* Otočila se a ještě jednou prozkoumala všechna místa, kde měla za to, že se ona osoba nachází. Jenže tam nikdo nebyl. Krom několika vysypaných vitrín s výrobky rozkutálenými po podlaze. Pevně v ruce sevřela uspávací pušku a vyrazila nenápadně vpřed tak, jak to umí jen upírka.

Blondýna s vlasy v culíku vzala do ruky těsto připravené na pizzu. Protože bylo tvrdé jako kámen, ledabyle s ním zaťukala o stůl a zamířila přes proraženou zeď zpátky do kasina. V bývalé pizzerii nenašla nic, co by se jí mohlo hodit. Měla hlad. Ve skrytu duše doufala, že by tu snad něco mohla najít, ale hned po prvním průzkumu její veškeré naděje na lepší večeri vzaly za své. Povzdechla si a svévolně si začala vykračovat prostorem hráčského doupěte, jako by jí patřilo. Byla oblečena v teplé bundě s kapucí, na nohou měla lehké pohorky s kožešinou a u pasu se jí v koženém pouzdru pohupoval glock. V ruce držela kladkový luk poslední generace, který doplňoval plný toulec se šípy na zádech. Lovkyně v sobě nezapřela.

Další z těch, co v Praze přežili. Možná zná toho, koho v knihovně potkal Vyvyan. Tahle ale má ještě něco, co jí dopomohlo tu přežít. Schopnost. Podle Hobitova seznamu je to členka švédské frakce. A na mně je teď zajistit, abychom z ní vypáčili, zda ji tu zapomněli, anebo se tu z nějakého důvodu někde zdržují...

Mladá žena s nordickými rysy pohladila konečky prstů pokerový stůl a zastavila se až u kulečnickového stolu, kde zůstala rozehraná, přes tři měsíce stará partie. Vzala do ruky černou kouli a zaujatě si ji prohlížela s výrazem, jako by na ní někde měla být nakreslena tajná mapa k pokladu.

„Hej, ty tam!“

Blondýna poplašeně škulba hlavou k místu, odkud uslyšela hlas. To už ale ucítila těsně pod levým nadrem palčivou bolest, která se jak kaňka rozlévala do celého těla. Stačila jen vykulit oči, krátce vzdechnout a s udiveným výrazem ve tváři se sesunout k zemi.

„A mám tě,“ řekla Marika, sklonila pušku a s výdechem zadostiuči-

nění si setřela pot z čela. Poodhrnula si rukáv, odhalila hodinky, natáhla je před ústa a zmáčkla jedno ze tří tlačítek na okraji. „Mařeno, přijed“ pro náklad na náměstí Republiky. Režim neviditelnosti.“

Na parkovišti před hotelem Hilton, které se po apokalypse podobně jako pražské ulice a značná část českých dálnic stalo spíš vrakovišťem, zarachotil odkudsi motor. Čtvero kol rozjelo louže, s lehkostí protřelého automobilového závodníka objelo labyrint opuštěných aut a zamířilo na místo určení.

Nad Starým Městem zase něco prolétlo. Nevím, co to bylo, ale mělo to křídla, vrhalo to rozměrný stín i přes silně zachmuřené počasí a velikostí to připomínalo špatně živeného draka. To by tak odpovídalo. Lidmi se moc nenají. Potvory, co tu zůstaly, mají, jak jsem se přesvědčil, tuhý kořínek a ty, co utekly... vlastně ještě ani nemáme zmapované, jak daleko od trhliny se ty svině odváží. Cestou jsme s Marikou nějaké viděli, ale to šlo spíš jen, abych tak řekl, o průzkumnou letku několika harpyjí, wyvern, zvláštních vychrtlých ptáků připomínajících přerostlé netopýry a po krajině se valící podivné zavalité tvory, co vypadali zdálky jako nosorožci, jen trochu objemnější. Aby to tak byli ti bibličtí behemoti! Až se vrátíme na základny, rozhodně bude na pořadu dne průzkum okolí a zjišťování, jak moc se obludy po Čechách roztahují.

Vylétl jsem z knihovny a plachtil jen pár metrů, než jsem znovu přistál na soše rabiho Löwa u nárožního průčelí bývalého pražského magistrátu. Obloha se zatahovala stále víc. Neklidně se převalující mračna tmavých a šedých *cumulonimbů* se o sebe zpustle třela jak hárající hyeny a brzy zapříčinily, že slunce dalo dnešnímu dni definitivní vale.

Kousek vedle mě na rabiho ruce přistál racek. Chvilí mě nepokrytě sledoval a pak se po ptačím způsobu rozhlížel z jedné strany na druhou jako by nic. Možná mě díky křídům považoval za svého staršího bráchu, a právě proto se možná nebál, že po něm vystartuju, filuta jeden opeřenej. Každopádně bych nečekal, že ho tu potkám. Vzhledem k tomu, že se do města nastěhovala pořádná masa nových predátorů, měl už dávno pochopit, že se ocitl na úplně jiném konci potravního řetězce.

No nic, vzhůru do Skryše. Tíše a nenápadně.

Protože hlavní vchod do Palladia směrem od náměstí byl několik dní před otevřením dimenzionální brány poničený atentátem cizácké frakce a dlouhodobá absence údržby a nedodělané opravy tomu také na kráse nepřidaly, nechala Marika neviditelnou Mařenu nacouvat až přímo do budovy do míst, kde bývaly dvojité posuvné dveře. Třikrát se ujistila, že ji nikdo nepozoruje, a když její upíří senzory seznaly, že je v budově *prozatím* sama, přehodila si Švédku přes rameno, odmaskovala auto a hodila ji do kufru. Tam už bylo připravené lano i roubík. Tyto předměty ihned využila na sto procent, neboť nestála o to, aby je za jízdy zpátky rušil ustavičný řev rozlícené severanky.

Zaklapla kufr, nasedla do auta a zapnula automatického řidiče. Prsty pravé ruky jí instinktivně sjely k rádiu, ale po krátkém zaváhání se stáhly zpět na volant. Časy, kdy za jízdy poslouchala hudbu a zprávy z rádia, byly pryč.

„Trochu ti to trvalo, kdes byla tak dlouho?“ zeptala se zrzka, aby řeč nestála.

„Kolona aut stojících na silnici jak po klinické smrti porušila snad všechna pravidla silničního provozu,“ oznámil suše elektronický duch auta. „Poslední dobou se z toho na všech silničních třídách stává poměrně populární trend.“

Marika obrátila oči v sloup. „Elektromagnetická bomba zkazila den poměrně velké části Pražanů. Pro útěk z města jim pak zbyly už jen nohy. A to... jak známo...“ Krátce se zamyslela a promnula si prsty obočí. „... pro hodně z nich nestačilo.“

Několik tlačítek na palubní desce zablikalo. „Můj software ani hardware tehdy nebyl zničen jen díky kompletnímu odstínění. Všechno bez problémů řídí spolehlivý počítač-spolehlivý počítač-spolehlivý počítač...“

Upírka se připásala. „Velmi vtipné. Jedeme do Skryše. Severní cestou.“

„... spolehlivý počítač-spolehlivý počítač...“

„Tak dost,“ vzdechla zrzka. „Nebo ti polechtám čipy motykou.“

„Ach, vy lidé!“ zabručel ekvivalent Knight Ridera ukřivděně. „To ani neoceníte fakt, že umělá inteligence dokáže vytvořit povedený vtip?“

Marika zahloubaně vyhlédla z okna na potemnělou odpolední oblohu. „Radši vytvoř povedenou trasu. A rychle. Venku to totiž vypadá minimálně na příchod druhé apokalypsy.“

Vchod přes Rudolfovu štolu byl momentálně pod vodou, muselo to jít jinudy. Do Skryše vedlo cest několik. A stejně tak z ní. Když dokonale znáte systém stok, je možnost rychlého přesunu po okolí nabíle dní. Faktem dokonce i zůstává, že pokud by v jistých místech kolem Skryše zatékalo, mohl by to někdo blízce pocítit. Co jsem tak slyšel, třeba Oberon si v minulosti, ještě někdy za totáče, stěžoval, že mu ze stropu do ubikace „zatékají splašky“ z městského potrubí. Přece jen, čistička odpadních vod je hnedle vedle Stromovky, pod kterou se Skryš zčásti nachází.

Další z tajných vchodů byl v jedné prázdné nádražní budově v Bubnech. Léta do ní nikdo nechodil, pomalu chátrala a opadávala z ní omítka natolik, až se do ní báli chodit i bezdomovci. Tento vchod byl vlastně ze všech nejnovější. Vytvořili ho krátce po pádu železné opony.

Vážně už by to chtělo zalézt zase zpátky pod střechem. Cosi velkého a na první pohled neforemného se kdesi u Stromovky v dešťovém oparu vzneslo do vzduchu a zamířilo mým směrem. Nehledě na bohatou zásobu citoslovcí vycházející z chřtánu kdoví čeho, co mě doprovázelo až sem.

Nádražní budova vypadala sešleji než Metuzalém. Omítka uvnitř prakticky chyběla a popraskané cihly úpěnlivě prosily o rychlé utracení. Flora si zde pomalu zakládala nové království, z něhož v budoucnu může vzejít neprostupná džungle hodná Konga. Všudypřítomný plevel mi skoro znemožnil najít na jedné z posledních zbývajících dlaždiček na podlaze znak, po jehož zmáčknutí se část země nadvzdela a odhalila tak vchod do podzemí. Normálně by se rozsvítila světla, ale tentokrát jsem si musel pomoci sám. Phobos mě vyzbrojil silnou baterkou, takže pohyb po schodech nakonec nebyl taková adrenalinová štrapáce, jak jsem očekával.

První, na co jsem ve Skryši po otevření dveří šlápl, byl podupaný a zmačkaný deník Blesk. Báječné! Přimo ukázková památka toho,

co mi opravdu nebude chybět. Byl zde evidentně zahozen při vyhlášení evakuace, neboť nesl datum 27. listopadu. I když možná ho tu někdo znechuceně zahodil i kvůli nevábnému obsahu plátku, který velkými bílými písmeny na červeném podkladu lákal na článek slovy: „*To je pohled pro bohy! Kojící Aňa Geislerová vystavila své obří vnady v dechberoucím výstřihu*“. Jestli tohle mohlo projít redakční korekturou, tak se vůbec nedivím, že konec světa přišel tak brzo. Trochu začínám chápat, proč Tizianovi ze současného světa jeblo. Řekl bych, že kdyby tenhle škvár někdo četl pravidelně, tak mu brzo jebne taky.

Vytáhl jsem telefon a holograficky si nechal zobrazit mapku Skryše. Phobos mi kladl na srdce, abych předem nezjišťoval, kam všude ve Skryši budu muset zajít. Asi abych o tom moc nepřemýšlel. To zavanělo nedůvěrou, ale budiž. Nedivil bych se mu. Po Tizianově zesílení bylo těžké věřit komukoliv. První místnost, ze které jsem měl cosi konkrétního převézt do stanoviště Beta, byla právě Tizianova kancelář.

Kdy já jsem tu jen byl naposledy? Určitě tu tehdy bylo míň prachu, víc dýchateľno a minimálně o 60 wattů komfortněji. Skoro si připadám jak archeolog znesvěčující faraonovu hrobku. Dveře svatyně našeho bývalého Představeného šly otevřít docela lehce. I ty kdysi sřezil elektronický zámek, ale jak už jsem řekl, elektřinu tu naposledy viděli pár dnů před loňským Mikulášem. Což o to, ona by zde šla nahodit, ale Phobos to jen kvůli pár věcem nepovažoval za nutné. Navíc si nebyl jistý, zda stoprocentně funguje odstínění Skryše, takže by cizáci, co se ještě schovávají různě po Praze, mohli lokalizovat náš pohyb a zareagovat na to okamžitým útokem. Určitě po Skryši pátrají. Aby ne, je tady víc národních pokladů a mystických artefaktů než kdekoli jinde na světě. Kam se hrabe sklad se ztracenou Archou v Oblasti 51.

Tak se podíváme, co nám o strůjci konce světa řekne jeho pracovní stůl.

Prošel jsem kolem velkého obrazu na stěně, opřel se o stůl a vytáhl první šuple. Nic moc k vidění. Pár papírů na poznámky, propisky, tužky, blok... brr, ten chlap mě zaráží svou až absurdní obyčejností. Tohle že je šuplík člověka, který léta připravuje konec světa? Těžké zklamání vám povím. Až úplně vzadu byla kniha „501 filmů,

kteří musíte vidět“. Tu znám. Když jsem se asi před pěti lety fakt nudil, napadlo mě napsat alternativu „501 děvek, které musíte ojet“, ale s tvorbou díla jsem nijak nezačal. Zjistil jsem, že by mě to finančně zruinovalo ještě předtím, než by kniha byla vůbec dopsána. Rozpočet mi jasně naznačil, že jde o příliš ambiciózní projekt. Dnešní povětrný holky za sebe holt chtějí pořádně majlant. To není jako dřív, kdy jim stačilo pár měďáků, maximálně zlatka za noc „práce“. Jo jo, ty časy jsou –

„Pamatuješ si, jak jsi vždycky do téhle místnosti vcházel s pokorou, odevzdaností a podřízeností?“

Srdce mi poskočilo jak hyperaktivní zajíc. Už při první slabice mě Maričin hlas vyděsil do takové míry, že jsem zapochyboval o tom, že to, co způsobil, moje voňavka jakkoliv přebije.

„Sakra, ženská!“ Provokativně mi zasvítla baterkou do obličeje, snad aby se podívala na můj výraz absolutního zděšení a nepopsatelné hrůzy. „Já se na to vyseru!“

„Myslíš, že ti právě tohle pomůže?“ oznámila pobaveně zrzka, stále mi svítila baterkou do ksichtu. „Vidím jistou trhlinu v tvém směšném plánu...“

„Co kdybys mi místo snahy o osvětlení šla raději pomoci, hm?“

Poslechla a pomalu přistoupila k Tizianovu stolu z druhé strany. Ještě než se na něj zaměřila, dlouze si kancelář prohlédla. Knihovna v prosklené skříně na rozdíl od skříně samotné nevypadala, že by jí prach tolik uškodil. Nakreslila na sklo smajlíka a otevřela dvířka od speciální poličky, kde měl Tizian vždy k ruce nějaké lihoviny. Stále tam byly. Vzala dosud neotevřenou Tullamorku a odšpuntovala ji.

„Zmocnil se tě snad démon alkohol?“

Protože já bych se tě nejradši zmocnil hned. Ta tvá postava pěkně přikládá pod kotel mých bublajících tužeb. Zeptal jsem se raději opatrně, neboť jsem netušil, co má holka vlastně v plánu.

„Víš, jak dlouho jsem ji neměla? Nevím, jestli jsi to zaregistroval, ale na Housece není moc míst, kde ji koupit. Už ani nevím, jak chutná,“ odpověděla a jak kyselina vyžahla zbytek, který v láhvi zbyl. Měl jsem za to, že je spíš na krev, ale vyznejte se v ženách. „Našel jsi už to, pro co nás Phobos poslal?“

Zaťukal jsem na poslední, dvojnásobně velké šuple, které bylo

evidentně zamčené. „Nejspíš to bude tady, ale klíč je v nedohlednu. A Felixe tu s sebou nemáme. Jak to chceš –“

Přistoupila, nabila zbraň, namířila hlaveň proti zámku a zblízka na něj vystřelila tak, aby neponičila to, co se skrývá uvnitř. Málem mi uštěřila prsty.

„Ty jsi dobrej pokustón.“ Zvedl jsem se a raději ustoupil stranou. „Dávej si bacha a pro jistotu i Beethovena a Pucciniho, abys mě přišť netrefila.“

Marika se ohnula a bez reakce na moje kousavá slova šuple opatrně vytáhla. V přísně strážené schránce se nacházela nenadepsaná kniha potažená kůží. Marika si ji prohlížela z obou stran. Desky byly rozžvýkané neustálým používáním a několik zpola vytržených listů na hřbetu viselo už jen silou vůle. Aby zůstala pokud možno zachována, byla kniha vodorovně převázaná malým pozlaceným opaskem. Svisle zabráňoval vypadávání listů nalehko ovázaný motouz. Ne že by listy měly prostor na to, aby vyklouzly. Spíš si chtěl být majitel, pravděpodobně Tizian, jistý, že se z knihy nic neztratí.

„Copak to je? Účetnictví asi ne, co?“

„To nevím, ale koukat se do toho nebudeme,“ překvapila mě zrzčeka svou odpovědí.

„Co? Našli jsme tu nějakou čarodějnou knihu a ani se nepodíváme, co je uvnitř za kouzla?“

Marika sundala ze zad prázdný batoh a knihu dovnitř uložila. V záchvatu zvědavosti jsem ke knize vztáhl ruce, ale ihned mě plácla přes prsty a já se musel stáhnout.

„To jsi při zadávání úkolu neposlouchal nebo co?“ zeptala se nenuceně a hodila si batoh na záda, přičemž silně utáhla popruhy. „*Nic neotvírat*. Všecko k Phobosovým rukám. Tak znělo zadání. Rozkaz. To, s čím máš ty pokaždé problém. Prostě si zvykni, že je Phobos teď náš nový Představený a jeho slovo má stejnou váhu, jako mělo Tizianovo.“

Významně jsem se na ni podíval, obešel ji, setřel malý nános prachu z Tizianova křesla a pohodlně se do něj usadil. „Proč vlastně nejsi šéfkou řádu ty? Jsi služebně nejstarší, měla bys na to právo.“

„Takhle to nefunguje a ty to víš.“

Marika se zadívala na displej telefonu. Hledala zřejmě informace o další položce, kterou bude třeba doručit do stanoviště Beta. „Sama

bych Řádu ani velet nechtěla. Rozhodně ne v tak zapeklité postapokalyptické situaci, jaká je venku.“

Foukl jsem na skleněnou desku stolu a vytvořil tak malou prachovou bouři. Částice se neřízeně rozlétly do všech stran. „Změníš si zase jméno?“

Marika se zaujetím prohlížela obsah zbylých šuplat. Jako bych to už neudělal před ní. „Proč bych to měla dělat?“

„Na Křivoklátě jsem postřehl, že tě Makropulos oslovila jinak. Zřejmě ses rozhodla změnit si jméno po každé zásadní události. Před druhou světovou sis říkala Justýna, ne? Myslím, že na postapokalyptický svět bys taky měla inovovat občanku. Takže kdo budeš? Anastázie? Brunhilda? Gertrúda? Hildegarda? Serafina? Květoslava? Tu si fakt nedávej, to je příšerný jméno...“

Nezaujatě se na mě podívala, zasunula zpět všechny šuplíky a zamířila kvapně ke dveřím. „Pojď, ty mudrlante, další zastávka je ve skladu zbraní.“

To je celkem logické. Cizáci dřív nebo později zjistí, kde naše nové základny jsou, a počíhají si tam na nás. A my musíme mít dostatek rychlých argumentů k protiútokům.

Teplota se s každým schodem snižovala o půl stupně, nemluvě o vlhkosti prostor. A sklad zbraní spolu se staronovou kunstkomorou s rudolfínskými sbírkami byl úplně vespod, hluboko pod úrovní Vltavy. No, abych zas nepřeháněl. Čísly jsem se nikdy ohánět nedokázal. Když, tak už spíš katanou nebo mačetou. Každopádně byla dole klemera jak cyp. Jako kdyby někdo před třemi měsíci zapomněl zavřít až příliš účinný mrazák.

„Chybí mi ta nasládlá vůně z pekařství Paul,“ svěřil jsem se nostalgicky. Částečně proto, abych trochu rozhybal konverzaci. Zrka od odchodu z šéfkancleu nevydala ani hlásku, ale na tuhle návnadu se chytila.

„Mně zas ta specifická vůně řeznického papíru, do kterého ti zabalí maso, ty ho pak doma vyndáš z tašky, která je tím lehce smyslně ovoněná... zvlášť když je ta flákota řádně krvavá.“

„Ty jsi mi ale chuťová prostopášnice,“ musel jsem uznat. „Hned bych si něco dal. Třeba vepřovou panenku s omáčkou s nakládaným zeleným pepřem. To by bylo bájo...“

„Nech si zajít chuť. Minimálně zelený pepř teď pěkně dlouho neuvidíš.“

Sešli jsme schody a vstoupili do malé komůrky, v níž míval své pracoviště Eusebius, řádový skladník a neúnavný zapisovatel všeho, co kdy kdo přivezl a co je ve skladu zbraní nebo kunstkomoře konkrétně umístěno. „Možná jsem stará, ale dost dobře si vybavuju, co jsem musela jíst, když tehdy ve středověku pustošila Akvitánii stoletá válka. Jedli jsme jen psy, kočky, krysy, dokonce i vybírali semínka z koňské mrvy. Tak hluboko to zašlo. A žvýkání tuhé dobytčí kůže radši ani blíže nepopisuji. Člověk si zvykne na všechno, když jde o život.“

Ať už Marika fabulovala nebo ne, chytl mě nerv. Vážně žádný zelený pepř? Mé chuťové pohárky touží po další dávce! To mě zničí...

Sklad zbraní vypadal ve tmě tmoucí ponuřeji než všechny Poeovy povídky i básně dohromady. Světla dvou baterek byla po dlouhé době to první, co sklad ozářilo. Marika mířila najisto. Seznam se jí na hologramu seřadil sestupně na pozici důležitosti, takže vzala z připravené bedny velkou sportovní tašku a začala do ní ládovat jednu pistolku za druhou. Vlastně nešlo jen o pistolky, ale popis oněch dalších zbraní by neznalci problematiky stejně nic neřekl a číslovat tu jejich názvy by byla ztráta času. Nehledě na to, že se v tom taky úplně nevyznám.

„To je šikovná zbraň, koukni.“ Marika držela v rukou na první pohled prachobyčejnou pistolu. Jestli na ní bylo nějaké kouzlo, tak já ho neviděl. Přistoupila ke mně, div že mi bouchačku nestrčila až do nosu. „CZ-75. Moc promakaný mechanismus. Podle popisku z každé téhle pistole může střílet jen ten, kdo je jejím vlastníkem. Jestliže je ukradena a zloděj se z ní pokusí vystřelit, mechanismus rozpozná jeho otisk prstů a automaticky ho paralyzuje jedem skrytým v rukojeti. Zároveň tím vyšle signál do naší sítě, abychom ji mohli snáze najít.“

Na chvíli se odmlčela, ještě jednou si zbraň krátce prohlédla a vložila ji do tašky. „Bernau byl génius.“

No, přinejmenším nebyl takový přírodní úkaz jako Kamil. Já prostě nemůžu být v týmu s někým, kdo si plete razanci s renesancí.

Po odškrtání všech položek v seznamu jsme zvedli kotvy. Oba jsme s Marikou měli plné tašky, ale kupodivu to zrzce dělalo menší problémy než mně. Ony totiž zbraně nejsou žádné peříčko, a když máte

v jedné ruce tašku, druhou tašku máte přes rameno a ve druhé ruce ještě držíte baterku, je pohyb jistým způsobem omezen.

Marika přistoupila ke dveřím a zkoušela je, plně naložená, otevřít. Byly ovšem trošku silnějšího ražení, takže se s prosebným výrazem zadívala mým směrem. „Mohl bys, prosím? Musím rukou přidržovat tu tašku. A otvírání těchhle vrat jde jednou rukou dost špatně.“

Ušklíbl jsem se a vzal za kliku. „Znám spoustu úkonů, co jdou dělat jednou rukou velmi dobře.“

„Děkuji, ale zrovna těmihle zkušenostmi se holedbat vážně nemusíš,“ řekla tvrdošíjně, a když jsem pootvěrel dveře, silně a svižně do nich kopla, až se s táhlým skřípotem otevřely. „Jde se. Moje věžeňky-ně na nás už jistě netrpělivě čeká.“

Nechápavě jsem nakrčil obočí nad do nebe volající velikostí našeho nákladu. „A... to je jako všechno? Jen jedna divná kniha a pár paklů zbraní? Nevezmeme toho víc, když už jsme tady?“

Upírka si popruh povytáhla ještě o něco blíž k rameni, až taška nadskočila. „Prozatím vše. Rozkaz je rozkaz. Na zbytek máme... *celou věčnost*.“

Zastavili jsme se až pod hlavním vstupem do Skrýše, do něhož se šlo ze Stromovky. Ano, to je ten vchod, kudy jsme sem před dávnými věky z předaleké galaxie sladké nevědomosti přivedli Elišku. Těsně před výtahem jsme shodili na mramorovou podlahu všechny zátěže a před konečným výšlapem se ve Skrýši naposledy usadili. Marika hlasitě oddechovala jak Liazka. Asi za to mohla pokleslá literatura nebo špatný vkus týkající se televizních seriálů o upírech, ale měl jsem za to, že tihle nadlidé prostě vydrží víc. A tak jsem zrzku se svou tezí hned konfrontoval.

„Jsem ve formě, jen se prostě s třicetikilovou zátěží pohybuje o dost hůř. Mít v rukou třeba jen bouchačky, už dávno sedím v autě a hlasitě se ti směju, jak jsi pomalý,“ řekla Marika, pokrčila kolena, zapátarala v postranní kapse batohu s knihou a vytáhla odtud müsli tyčinku. Rozbalila ji a hladově se do ní zakousla.

„To jsi vzala kde?“

„Ve skladu potravin přece,“ odvětila zrzka. „Jedna z mála věcí, co tam ještě nekvete a z čeho se pomalu nevyvíjí nová forma života.“

„Kdes vlastně nechala auto?“ Marika, hlasitě chroupajíc jistě vel-

mi výživný rustikální produkt, vztyčila ukazovák a ukázala jím směrem k povrchu. „Ježíšku na křížku, to by mě ale vůbec nenapadlo...!“

Zrzka bezděčně rozhodila rukama a polkla sousto. „Nechala jsem Mařenu v Ovinecký. Je to kousek od vstupu do Skryše.“

„Taková dálka?! To mi upadnou ruce i s rameny!“

Upírka svěsila obočí a zpomalila žvýkání tyčinky. „Je to asi tři sta metrů, sušinko...“

S takovým nákladem to pro mě budou spíš dva kilometry. Opřel jsem se o nepohodlné tašky, kde mě na každém centimetru zad a složených křídel něco bodalo nebo tlačilo, a zadíval se na kopulovitý strop.

Dny, kdy světla na stropě hrdě zářila, už dávno pominuly. Nyní se z nich stala temnělá místa, za nimiž se hromadí prach, který v nejbližší době ledové nikdo utírat nebude. Pravděpodobně si tam zařídí hnízdečko i nějaký malý pavouček a vychová tu několik generací svých potomků. Fuj, hnusná představa!

Obrátil jsem se k Marice, která právě hlasitě muchlala plastový obal od tyčinky. „Hele, ty vážně věříš, že ten nepořádek, co je venku, někdo vůbec kdy uklidí?“

„Dokonce vím, kdo to bude,“ řekla se stupňovaným dramatem v hlase. „My.“

„Takže jestli tomu dobře rozumím, *my* zavřeme dimenzionální trhlinu, *my* odtud zároveň vyženeme všechny uzurpátorské bohy a polobohy a do třetice to budeme *my*, kdo lidstvo, pro začátek aspoň v Čechách, obnoví dostatečně na to, aby to tu mohlo fungovat alespoň ze čtvrtiny tak, jako ještě před čtvrt rokem?“

„Pálí ti to.“

Buď je ona nepoučitelná naiva, anebo mi směle nasad'te korunu krále všech pesimistů. „To mi přijde dost nerealizovatelné. A myslím, že si to dobře uvědomuješ i ty.“

„Kdyby k tomu měl každý přístup jako ty, tak bychom toho opravdu moc nesvedli,“ zavrčela zrzka a uhýbajíc pohledem, smotala si vlasy do culíku.

Podlaha už mě pěkně studila. Vstal jsem. „Radši půjdeme, než ti od toho mramoru nastydne lasturka.“

Beze slova vstala, hodila si na záda obě tašky a odhodlaně zamířila k výtahu. Hm, možná teď, když už máme znovu elixír, a tedy snad zaručenou nesmrtelnost na dalších pár století, můžeme si dovolit plá-

novat obnovení lidstva v horizontu delším, než je pro obyčejného člověka myslitelné. Třeba o nás jednou budou psát báje jako o řeckých bozích. S vyhlídkou budoucího utkvění v myslí lidí jakožto spolutvůrce Lidstva 2.0 se mi ty zbraně hned nesly lépe.

Tento způsob dopravy zdá se mi poněkud únavný. A taky nebezpečný. Stromovka už dávno nebyl ten krásný park historii pamatujících stromů, kam si děti chodívaly hrát na prolézačky, pejskaři venčit svoje čokly, babičky krmit kachny k rybníčkům, holky v upnutých legínách zaběhat, úchylové rozhalovat svoje dlouhé kabáty a feťáci vrážet v nejbližším keříčku denní dávku zředěné smrti do žil. Takle idylka byla dávno fuč. Teď už byste to tu nepoznali. Valná většina stromů v naší blízkosti byla obalená do prapodivných pavučin, na nichž se pohybovalo děsivé množství jako prst dlouhých housenek. Nejsem hmyzolog, ale určitě bych si všiml něčeho podobného, kdyby mi to lezlo přes cestu! Radši ani nechci vědět, co se z toho vylíhne, až se ty mrchy zakuklí. Bylo klidně i možné, že v nějakém hustším porostu číhá zmenšenina Oduly nebo i něco horšího. I když co je horší než obří, hladový, hnusný a chlupatý pavouk, jehož osmero nohou je delších než pouliční lampa!

Snažil jsem se našlapovat opatrně, stejně jako Marika. Taky větřila něco nepřírozeného. Vzduch byl nesnesitelně chladný. Jako by vyhledával mezírky v mém oblečení, kudy by se mi protlačil na kůži. Občasné zašustění větví neprostupných rozrostlých keřů a houštin v naší blízkosti nebo podivné mručení, ozývající se zdálky, přidalo naší ostražitosti na koncentraci. Naštěstí moje ve většině případů neomylná intuice na poplach nebila, takže se vůbec nebylo čeho –

„Slyšela jsi to?!“

Ztuhl jsem jak po výměně pohledů s Medúzou. Něco v západní části Královské obory povážlivě a značně hrubě zakrákalo. Znělo to skoro stejně hrůzoplňně jako „Allahu Akbar“ v přeplněném metru mezi stanicemi. Nejdříve to vypadalo, že si jen nějaká potvora značkuje teritorium, ale pak už jsme s Marikou jasně slyšeli pravidelné máchání čichsi křídel, jež se k nám přibližovalo rychleji, než je zdrávo.

„Zdrháme!“ zavelela zrzka, neboť její upíří zrak částečně prohlédl skrze zarostlou džungli a zřejmě zahlédl něco, s čím byste se nechtěli setkat ani přes televizní obrazovku.

Jenže jak známo, s nákladem zbraní neběžíte zrovna jako Zátopek. Ať už k nám plachtilo, co chtělo, oba jsme s Marikou věděli, že se to o nás přinejmenším otře. Upírka se najednou zastavila, pohotově rozepnula tašku a vytáhla první zbraň, která byla po ruce. Škorpion 61.

„Neříkala jsi náhodou, že *zdrháme*?“

Následoval jsem jejího příkladu a shodil tašky na bahnitou zem.

„Změna plánu,“ odsekla Marika a rozkročila se. „Musíme to odehnat, nebo zabít.“

„Ženský,“ reagoval jsem rezignovaně. „Nikdy nevědí, co chtějí.“

Než jsem stačil zalovit v tašce, obluda byla tady. Tvor, který se nad námi náhle zjevil, mě ale přikoval k zemi. Ne tak docela svým zjevem, jako spíš tím, že bych nikdy netušil, že něco podobného kdy člověk uvidí na vlastní bulvy.

Čas se vrátil minimálně o sedmdesát milionů let zpátky. Rozpětí křídel měl odhadem dvanáct metrů (což byl skoro trojnásobek toho mého) a v protažené tlamě na dlouhém krku se mu skvěly ostré raťafáky, které by si šeredně pohrály se vším, čeho by se dotkly. Na naše maso si brousil zuby *ptakojestěr*. Vyhynulý tvor ostře zaryčel, snesl se nad naše hlavy a zaútočil. To už do něj Marika začala sypat olovo, co se do něj vešlo. Ptakojestěra nečekaný odpor toho, co předem mylně ohodnotil jako snadný oběd, překvapil. Bolestně zakrákal, promáchl proděravělými křídly a znovu prudkým výpadem zobanu zaútočil, jako by snad nevěřil, že se šťavnaté maso brání.

„Tak to houby, holenku! Mě neklofneš!“

Jen těsně jsem se vyhnul jeho zobáku, střelhlbitě vytáhl z tašky granát, odjistil a hodil mu jej do tlamy. Ten hlupák jej samozřejmě sežral. Ne, ne, přerostlý slavíku, tuhle porci si za křídlo nedáš. Marika přestala střílet a pátravě vzhlédla k nebi. Explodující ještěř se rozprskl do všech stran. Ohodil mě natolik, že budu potřebovat nejmíň cisternu Perwollu, abych to ze svých hadrů dostal.

„No, tys tomu dal,“ povzdechla si Marika a schovala zbraň do tašky.

„Já?? Právě jsem nás zachránil! Jestli chceš, můžu tě příští pravěké zkamenělině naservírovat na stříbrném podnose!“

„Jde o to, že škorpionem bychom ho taky vyřídili, ale ten granát dozajista přiláká zbytek jeho rodiny, která tu určitě někde hnízdí,“

vysvětlovala upírka, zatímco si kvapně nabírala svá těžká břemena zpět na ramena. „Nevím, jak ty, ale já se s jeho mámou a tátou potkat nechci.“

Na tom něco logiky bylo. Zvlášť poté, co jsem za zády náhle uslyšel nejméně trojnásobné vzdálené zaryčení, které mi mimoděk napovědělo, že přerušení rodinných pout mi jen tak neprojde. Popadl jsem do ruky své dvě tašky a šupajdil si to za Marikou. K Mařeně už to bylo jen pár metrů. Doufám, že její konstruktéři nezapomněli na antiptero-daktylí program.